

Arrest

nr. 213 661 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 november 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 12 december 2016 asiel aan. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Aqtash, gelegen in het district Khanabad in de provincie Kunduz. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Toen u nog een kind was, waren er in uw regio veel commandanten actief die op zoek waren naar mooie jongetjes om voor hen te dansen als bacha bazi. Omdat uw vader vreesde dat u in hun handen zou kunnen terechtkomen, stuurde hij u naar uw oom die in het dorp Otkhel, gelegen in het district Deh Sabz van de provincie Kabul woonde waar hij een winkel uitbaatte. Daar bracht u uw volledige jeugd door.

U ging elf jaar naar school in Otkhel, leerde Engels en begon in november 2011 te werken voor het bedrijf Tabani in een militaire basis bij de luchthaven van Kabul. Samen met Chang Thai Restaurant was Tabani verantwoordelijk voor het uitbaten van een eetgelegenheid op die basis. U werkte er twee maanden als keukenhulp waarna de bedrijfsleiding opmerkte dat u ook Engels sprak en goed overweg kon met computerprogramma's. Nadien mocht u ook de Ierse CEO van Tabani vergezellen om aankopen voor het restaurant te doen.

Op 28 oktober 2015 hoorde u van uw broer dat uw moeder heel ziek was. De volgende dag nam u het vliegtuig naar Kunduz. Vervolgens reed u met een taxi naar uw geboortedorp Aqtash. Het was de eerste keer dat u terug was in de regio nadat u daar als kind was vertrokken. Diezelfde avond vielen de taliban binnen in de woning van uw familie. U werd geslagen met de kolf van een geweer, kreeg een zak over uw hoofd en verloor het bewustzijn. Toen u terug bij uw positieven kwam, bevond u zich in een auto. Vervolgens sloten de taliban u op in een kamer waar zich ook een andere gevangene bevond die bewusteloos in een plas bloed lag. Vervolgens kwamen er enkele talibs in de kamer binnen die zeiden dat het gedaan was voor de andere gevangene. Ze onthoofdden hem voor uw ogen, vroegen u of u als tolk had gewerkt en zeiden dat tolken allemaal dezelfde straf zouden krijgen. Vervolgens verloor u opnieuw het bewustzijn. De talibs gooiden een emmer water in uw gezicht en begonnen u te ondervragen. U ontkende dat u als tolk had gewerkt, maar een andere talib kwam binnen in de kamer en toonde een foto waarop u te zien was aan de hoofdingang van uw werk. U zei dat u daar niet als tolk had gewerkt maar als arbeider. Vervolgens begonnen de talibs u te verwonden met een mes en werd u verschillende keren geslagen. Ze vertelden u dat ze u zouden doden. Plots hoorde u schoten op de achtergrond en verloor het bewustzijn.

Eén dag na uw ontvoering werd u wakker in een ziekenhuis. Van het verplegend personeel vernam u dat u naar daar was gebracht door militairen en dat het leger en de inlichtingendienst NDS in het ziekenhuis instonden voor de veiligheid. U belde naar uw broer die u meteen kwam opzoeken in het ziekenhuis van Kunduz. Vervolgens werd u ondervraagd door het leger en de NDS. Nadat ze uw verhaal hadden geverifieerd vroegen ze u hoe ze u konden helpen. U vertelde dat u naar Kabul wilde terugkeren. Diezelfde dag nog, 30 oktober 2016, nam u de bus naar Kabul waar uw oom u naar het Wazir Akbar Khan ziekenhuis bracht waar u werd geopereerd. Vier dagen later mocht u het ziekenhuis verlaten. Vervolgens bleef u nog zes maanden in het huis van uw oom om te herstellen.

Op 20 april 2016, toen u voelde dat u weer stabiel was, ging u opnieuw aan de slag bij Tabani. Op 30 juli 2016 werd u gebeld door een persoon die zei dat u terug was beginnen te werken als tolk. Hij vertelde u dat ze u overal zouden terugvinden en dat ze u zouden vermoorden. Omdat u vreesde voor uw leven en omdat uw oom vreesde dat zijn gezin in de problemen zou komen door uw aanwezigheid in zijn huis, regelden jullie een smokkelaar. Op 1 augustus 2016 verliet u Afghanistan.

Via Iran en Turkije reisde u naar West-Europa. Op 26 november 2016 kwamen u aan in België, waar u op 12 december 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een arbeidscontract, werkbades, foto's van u en uw collega's, foto's van uw verwondingen, een verzendingsbewijs uit Afghanistan, een opnameverslag van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis, een attest van het ziekenhuis en verschillende medische attesten uit België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het attest van dokter C. V. (...) blijkt immers dat u kampt met mentale problemen en last heeft van concentratiestoornissen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een gespecialiseerde protection officer in het horen van kwetsbare personen aangesteld.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U bent er immers niet in geslaagd uw voorgehouden problemen met de taliban, waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontvoering door de taliban in Kunduz weinig plausibel zijn. Zo is het erg opmerkelijk dat u al op de dag van uw aankomst in uw geboortedorp in Kunduz werd ontvoerd door de taliban. U was immers al meer dan twaalf jaar niet meer in Kunduz geweest nadat u die regio rond uw tiende levensjaar had verlaten. Bijgevolg is het een raadsel hoe de taliban in Kunduz op de hoogte waren van uw komst naar Kunduz, van uw werk in Kabul en hoe ze in het bezit waren gekomen van een foto waarop u te zien bent aan de militaire basis bij de luchthaven van Kabul (CGVS, p. 15-16). Gevraagd hoe de taliban in Kunduz wisten dat u bij uw familie was, geeft u aan te vermoeden dat hun spionnen in Kabul de foto's die ze van u hadden genomen op het moment van uw vertrek naar Kunduz naar de lokale taliban hebben doorgestuurd. Deze verklaring is evenwel bijzonder weinig aannemelijk. U wist immers zelf pas één dag voor uw afreis naar Kunduz dat u naar die regio op bezoek zou gaan. Bijgevolg is het geenszins plausibel dat de talibanspionnen in Kabul reeds op de hoogte waren van uw vertrek naar uw geboorteregio. U stelt tevens dat het mogelijk is dat de taxichauffeur die u vervoerde in Kunduz de taliban op de hoogte heeft gebracht (CGVS, p. 18). Ook deze verklaring raakt evenwel kant noch wal. De bewuste taxichauffeur in Kunduz kan er immers onmogelijk van op de hoogte geweest zijn dat u actief was op een militaire basis nabij de luchthaven van Kabul. Verder bevraagd naar de manier waarop de taliban in Kunduz te weten waren gekomen dat u op de luchthaven in Kabul werkte, stelt u dat u aanvankelijk ook erg verbaasd was, maar dat het nadien duidelijk voor u werd dat ze heel veel spionnen hebben op de luchthaven (CGVS, p. 18). Zelfs indien de taliban in de gaten zouden houden wie er allemaal binnengaat op de militaire basis aan de luchthaven van Kabul, dan nog is het hoogst onwaarschijnlijk dat die talibanleden in Kabul die informatie zouden delen met andere talibanafdelingen in verafgelegen provincies. Gevraagd hoe de spion in Kabul zou kunnen weten dat hij de taliban in uw geboorteregio in Kunduz op de hoogte moest brengen nadat hij uw foto had genomen, verklaart u enkel dat de taliban een paar jaar voordien ook al eens aan uw moeder in Kunduz hadden verteld dat haar zonen als tolk werkten in de Afghaanse hoofdstad (CGVS, p. 18). Dit volstaat evenwel geenszins om bovenstaande vaststelling te verhelderen.

Daarnaast legt u erg gebrekkige verklaringen af over de manier waarop u bent ontkomen aan de taliban en bevat dit onderdeel van uw relaas een aantal erg markante toevalligheden. Zo is het erg opmerkelijk dat net op het moment dat u werd gefolterd door de taliban en zij op het punt stonden om u om het leven te brengen er een inval plaatsvond door het Afghaanse leger. Dat u net op dat moment het bewustzijn verloor waardoor u geen enkele concrete informatie kan meedelen over hoe u van die locatie in het ziekenhuis bent beland – u herinnert zich enkel nog dat u een paar schoten hoorde op de achtergrond – is eveneens erg opmerkelijk (CGVS, p. 15 en 17). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u nadien geen enkele informatie hebt verkregen over de omstandigheden van uw redding door het Afghaanse leger. Zo weet u niet waar de operatie van het Afghaanse leger heeft plaatsgevonden waardoor u aan de taliban kon ontkomen (CGVS, p. 17). U weet evenmin wat er met de talibanstrijders is gebeurd die u vasthielden en folterden. Desgevraagd herhaalt u enkel dat u schoten hebt gehoord en stelt u dat u veel bloed en vervolgens het bewustzijn had verloren en niets meer heeft gezien. U verklaart tevens dat u nog dezelfde dag het ziekenhuis in Kunduz hebt verlaten (CGVS, p. 17). Hierbij is het evenwel erg opmerkelijk dat u zelf nooit hebt gevraagd naar het lot van de talibanstrijders die u

hadden ontvoerd en gefolterd. Hiernaar gevraagd stelt u enkel dat u heel bang was en zo snel mogelijk wou vertrekken (CGVS, p. 18). Dat u klaarblijkelijk niet geïnteresseerd was in de afloop van de operatie van het leger en zo naliet om te achterhalen of de personen die het op uw leven gemunt hadden al dan niet gearresteerd of gedood waren, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Ook de door u geschetste omstandigheden waarin u bent vertrokken uit het ziekenhuis van Kunduz, maken allerm minst een plausibele indruk. Zo gaf u eerder al te kennen dat u door de folteringen van de taliban heel veel bloed had verloren en daardoor buiten bewustzijn was geraakt (CGVS, p. 17). U verklaart tevens dat het medisch personeel van het ziekenhuis in Kabul tegen u had gezegd dat u heel veel bloed had verloren en dat u misschien gestorven zou zijn als u nog wat langer in die kamer bij de taliban had gelegen (CGVS, p. 19). Gelet op die informatie is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u verklaart na uw redding minder dan een aantal uur te hebben doorgebracht in het ziekenhuis van Kunduz, waarna u het ziekenhuis verliet en meteen op een bus naar Kabul bent gestapt (CGVS, p. 16 en 18-19). Op het aanbrengen van wat verband en druppeltjes na, verklaart u verder geen medische zorgen te hebben ontvangen in het ziekenhuis van Kunduz (CGVS, p. 19). Uw verklaringen maken evenwel geenszins een realistische indruk. Indien u daadwerkelijk bijna was doodgebloed, is het allerm minst aannemelijk dat u een paar uur later, nota bene zonder toediening van extra bloed in het ziekenhuis, een busreis van ettelijke uren naar de Afghaanse hoofdstad hebt ondernomen. Ook uw verklaringen over de operatie die u vervolgens hebt ondergaan in het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul, maken een erg beperkte indruk. Gevraagd naar de exacte operatie die toen is uitgevoerd, komt u niet verder dan te stellen dat bepaalde aders en vlees niet op de juiste plaats zaten en dat de dokters dat toen hebben rechtgezet (CGVS, p. 20). Dat u niet in staat bent om meer in detail te spreken over de exacte toedracht van de door de taliban aangebrachte kwetsuren is opmerkelijk.

Het attest en het opnameverslag van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hoewel op zich niet betwist wordt dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, moet worden vastgesteld dat dit attest volledig gebaseerd is op uw eigen verklaringen aangaande de omstandigheden waarin u deze verwondingen hebt opgelopen (CGVS, p. 23). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven of een medisch verslag, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast legt u erg beperkte, incoherente en onaannemelijke verklaringen af over de bedreigingen die uw moeder zou hebben ontvangen van de taliban. Zo stelt u dat uw moeder nog voor uw ontvoering werd benaderd door de taliban in Kunduz die zeiden dat haar zonen als tolk werkten voor de buitenlanders (CGVS, p. 18 en 20). U verklaart dat uw moeder toen aan het werken was op de landbouwvelden, en geeft aan dat uw moeder niet wist wie die mannen waren. Gevraagd wanneer dat incident plaatsvond, verklaart u dit niet te weten. U kunt daar enkel nog aan toevoegen dat u toen al een tijdje aan het werken was en gokt dat dit ongeveer halverwege uw carrière gebeurd is (CGVS, p. 21). Daarbij is het eveneens opmerkelijk dat de taliban toen verwezen naar meerdere zonen van uw moeder. U had eerder tijdens het gehoor immers al te kennen gegeven dat één van uw broers eveneens naar Kabul was gekomen om er te werken als portier, maar dat het bedrijf waarvoor hij werkte gestopt was en hij wegens financiële moeilijkheden was teruggekeerd naar Kunduz (CGVS, p. 13). Gevraagd of hij na zijn terugkeer naar Kunduz problemen had ondervonden met de taliban, verklaarde u van niet omdat hij enkel gewerkt had voor mensen uit India (CGVS, p. 21). Toen u de logische vraag werd gesteld waarom de taliban dan tegen uw moeder had gezegd dat er zonen van haar voor de buitenlanders werkten, paste u plots uw verklaringen aan en stelde u dat het eigen is aan het Pashtou om te spreken over zonen, terwijl in werkelijkheid maar naar één zoon wordt verwezen (CGVS, p. 21). Die verklaring weet evenwel geenszins te overtuigen. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat de taliban in Kunduz na uw vertrek nog één keer teruggekeerd zijn naar uw familie. De taliban zouden toen hebben gevraagd wie u naar Europa had gestuurd. Gevraagd hoe de taliban op de hoogte waren van uw vertrek naar Europa, stelde u dat niet precies te weten, maar herhaalde u dat de taliban overal spionnen hebben (CGVS, p. 21). Die stelling is evenwel totaal onaannemelijk. Dat de taliban in Kunduz via een spionagenetwerk te weten zouden zijn gekomen dat u zich in Europa bevindt, houdt geen steek.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, vormen zij ook geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming.

Betreffende uw tewerkstelling voor het bedrijf Tabani, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling voor Tabani. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte aanvankelijk als keukenassistent en mocht later één van de bazen vergezellen wanneer hij buiten de basis goederen ging inkopen (CGVS, p. 6-12) – blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad of de omliggende provincie te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u in het kader van uw asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Deh Sabz in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. Uw arbeidscontract, badges en foto's tonen enkel aan dat u als keukenhulp hebt gewerkt voor een bedrijf op de militaire basis bij de luchthaven van Kabul, wat in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat u contacten heeft in de Afghaanse hoofdstad Kabul.

Wat betreft de medische attesten die in België werden opgesteld, moet worden gesteld dat deze op zich geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Dokter C. V. (...) bevestigt dat uw littekens verenigbaar zijn met littekens van (geheelde) snijwonden veroorzaakt door een scherp voorwerp. Verder vermeldt dokter Vanschepdael dat u verklaart te kampen met hoofdpijn, slaapstoornissen, nachtmerries, angsten en concentratie- en geheugenproblemen en acht zij het erg waarschijnlijk dat u kampt met een post-traumatische stress-stoornis. Dit attest vormt evenwel geen bewijs van de omstandigheden waarin u de verwondingen en psychische problemen in kwestie zou hebben opgelopen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale

gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke letsels en/of geestesgesteldheid zijn ontstaan. Bijgevolg vormt het medisch attest geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven en is het niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, moet tevens worden opgemerkt dat de kwaliteit van het persoonlijk onderhoud en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw verzoek op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan sprake in het attest een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek tot internationale bescherming of de redenen waarop deze is gestoeld. Wat betreft het attest van dokter D. (...) waaruit blijkt dat uw spieren en zenuwen in uw linkerarm een beperkte activiteit vertonen, moet opnieuw worden opgemerkt dat in het kader van deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, maar dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden omstandigheden waarin u die verwondingen hebt opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een weergave van de door hem geschonden geachte bepalingen past verzoeker deze als volgt toe op zijn situatie:

“Dat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoekers verklaringen over zijn ontvoering door de Taliban in Kunduz weinig plausibel zijn.

Dat het volgens het CGVS opmerkelijk is dat verzoeker al op de dag van zijn aankomst in zijn geboortedorp wordt ontvoerd door de Taliban, hoewel hij al 12 jaar niet meer in zijn dorp was geweest. Dat echter de moeder van verzoeker al eerder door de Taliban gewaarschuwd was dat haar zoon als tolk werkte. Dit betekent dat de Taliban in Kabul verzoeker in het oog hield, wist wie de moeder van verzoeker is, hoewel hij al jaren niet meer in zijn geboortedorp was geweest, én communiceerde met de Taliban te Kunduz.

Net omdat verzoeker al zo lang niet meer in zijn geboortedorp is geweest, valt zijn plotse aanwezigheid op. Het uitgebreide spionnennetwerk van de Taliban mag hierin niet onderschat worden. Gelet op eerdere communicatie tussen de Taliban te Kunduz en de Taliban te Kabul, is het dan ook niet verwonderlijk dat de Taliban te Kunduz onmiddellijk in het bezit kan zijn van een foto van verzoeker bij zijn werk. De Taliban heeft ook toegang tot moderne en snelle communicatietechnologieën.

Of de Taliban te Kabul wel of niet wist waar verzoeker naartoe reisde, en zodoende de Taliban te Kunduz al op de hoogte kon brengen voor verzoeker aan kwam, of door de Taliban te Kunduz op de hoogte werd gebracht dat verzoeker in Kunduz was aangekomen, maakt eigenlijk niet veel uit. De foto

die verzoeker getoond werd toont duidelijk aan dat er voldoende communicatie tussen de twee steden was, die verzoeker in gevaar heeft gebracht.

Stuk 11 toont aan dat de Taliban gemakkelijk kan communiceren tussen verschillende plaatsen in Afghanistan. In stuk 4 wordt namelijk verteld over de vader van M. (...), die op een bepaald moment besloot naar een andere provincie te gaan om de boomgaarden te controleren. Tijdens deze uitstap werd de vader onmiddellijk aangevallen. Het CGVS lijkt ervan uit te gaan dat de Taliban niet voldoende georganiseerd is om dergelijke snelle aanvallen te doen, doch blijkt hierover in het ongelijk te zijn.

Daarnaast vindt het CGVS het erg opmerkelijk dat verzoeker net op het moment dat hij gefolterd werd door het Afghaanse leger gered werd. Dat verzoeker zich niets herinnert omdat hij het bewustzijn verloren was, acht het CGVS ook opmerkelijk.

Dat het CGVS geen enkele informatie heeft over hoe lang de inval van het Afghaanse leger al werd voorbereid. De Taliban had echter eind september 2015 de stad Kunduz opnieuw overgenomen. De inval waarbij verzoeker gered werd, kan dus al gedurende een maand in voorbereiding zijn geweest. Verzoeker heeft net het geluk gehad dat hij naar de verblijfplaats van de Taliban werd gebracht, vlak voor de inval zou plaatsvinden. Dit is de enige reden waarom verzoeker zijn verhaal nog kan navertellen.

De medische bewijzen die verzoeker bijbrengt, tonen duidelijk aan dat verzoeker zeer zware fysieke foltering en heeft moeten doorstaan. Dit kan het CGVS niet ontkennen.

Dat de veiligheidsdiensten geen informatie doorgeven omtrent de uitgevoerde operatie, zodoende heeft verzoeker ook geen weet van bepaalde details over de plek waar hij werd vastgehouden en hoe de inval van het Afghaanse leger is verlopen.

Dat het CGVS het markant vindt dat verzoeker besloot naar een ander ziekenhuis te vertrekken.

Er moet gewezen worden op de medische attesten die aantonen dat verzoeker psychisch enorm afziet van wat hem is overkomen. Dat het voor het CGVS dan ook moeilijk is te schatten is wat de psychische toestand van verzoeker was, net na de gebeurtenissen waarbij hij gefolterd werd. Dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid enorm in paniek zal zijn geweest. Dat het dan ook niet meer dan logisch is dat verzoeker zo snel mogelijk naar een vertrouwde omgeving wilde terugkeren. Ondanks de fysieke verzwakking is het zeer goed mogelijk dat verzoeker, omwille van verhoogde adrenaline door een 'vecht- of vluchtreactie' (zie stuk 16), er toch in geslaagd is zich tot in Kabul te begeven.

Dat het CGVS vervolgens oordeelt dat de verklaringen van verzoeker in verband met de bedreiging die zijn moeder had gekregen, beperkt, incoherent en onaannemelijk zijn. Het CGVS verwijst naar het verschil tussen de verklaring over 'zonen' en de volgende verklaring over 'een zoon'. Echter, in het Pasjtoe, is het omwille van het dialect, zeker in rurale gebieden, wel degelijk mogelijk dat het woord 'zonen' wordt gebruikt, zelfs als er maar 1 zoon bedoeld wordt. Het CGVS laat na om deze stelling van verzoeker hieromtrent zelfs maar te onderzoeken en stelt onmiddellijk dat deze stelling onaannemelijk is. Zodoende schendt het CGVS de motiveringsplicht.

Bovendien stelt het CGVS dat het ongeloofwaardig is dat de Taliban overal spionnen zou hebben en zodoende te weten zijn gekomen dat verzoeker zich momenteel in Europa bevindt. Echter, de Taliban beseft ook dat veel Afghaanse vluchtelingen naar Europa trekken. Het is dan ook logisch dat wordt aangenomen dat verzoeker naar Europa is gevlucht, moest de Taliban niet via zijn netwerk op de hoogte zijn.

Het CGVS oordeelt vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en deze feiten dan ook geen basis kunnen vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming.

Dat echter de verwondingen van verzoeker vaststaan en dat niet wordt betwist dat verzoeker voor Tabani werkte, een bedrijf dat samenwerkt met NAVO en de Amerikaanse soldaten. Dat zodoende een vervolging door de Taliban zeer aannemelijk is.

Dat bovendien het CGVS niet ingaat op de verklaringen van verzoeker dat hij als tolk heeft gewerkt voor Tabani. Dat het CGVS in zijn beslissing enkel vermeldt dat verzoeker aanvankelijk als keukenasistent

werkte en later één van de bazen mocht vergezellen wanneer hij buiten de basis goederen ging inkopen. Dat deze laatste opdracht in se tolken voor de CEO inhoudt. Dat het CGVS geen enkele andere uitleg geeft waarom niet wordt ingegaan op de tolkopdracht van verzoeker, dewelke hij duidelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft vermeld.

Dat de Taliban als doel heeft om de buitenlandse troepen uit Afghanistan weg te werken. Dat de militaire basissen van buitenlandse troepen zeker een doelwit zijn van de Taliban, die op zijn minst goed worden geobserveerd. Dat iedereen die gelinkt kan worden met buitenlandse troepen dan ook door de Taliban in het oog wordt gehouden en desgevallend bedreigd. Dat dan ook niet mag verbazen dat verzoeker geïnterviewd wordt, gelet op zijn werk bij een bedrijf dat gelinkt wordt met de Amerikaanse soldaten en de NAVO. Dat de Taliban verzoeker zonder twijfel al heeft gezien in de buurt van de basis, of dat spionnen op de basis zelf informatie kunnen doorgeven. Dat de Taliban zodoende op de hoogte is van het doen en laten van verzoeker en dus ook op de hoogte kan zijn van de tolkopdrachten van verzoeker. Dat verzoeker bovendien in de stad de Ierse CEO vergezelde, en dat daaruit blijkt dat verzoeker de Engelse taal machtig is en dan ook tolkopdrachten uitvoert.

Dat uit de bijgebrachte stukken, alsook uit het dossier van het CGVS, blijkt dat tolken wel degelijk hoge profielen zijn die de Taliban viseert:

"A political analyst based in Kabul stated: "There are primary targets (red/high risk), like interpreters, contractors, and suppliers of the military and high-ranking government officials". (COI Report Afghanistan: Insurgent strategies - Intimidation and targeted violence against Afghans - 2012, p 31 - te vinden in dossier CGVS)

"Afghans collaborating with the IMF are a proclaimed target of the Taliban and other insurgent groups. This is a large target group, since the IMF and foreign aid are the most important source of employment in Afghanistan. The economic situation of the country forces many Afghans to ignore the risk of being targeted by insurgents. Road construction companies contracted to the IMF, interpreters, contractors, drivers of IMF supply trucks and people frequenting PRT or IMF bases were victims of intimidation by night letters, killings, IED attacks or SAF attacks by motorcyclists. Relatives of these people have been targeted as well by insurgents. Insurgents set up illegal checkpoints to look for people with links to the IMF." (COI Report Afghanistan: Insurgent strategies - Intimidation and targeted violence against Afghans - 2012, p 64 - te vinden in dossier CGVS)

Stuk 10 vermeldt bovendien:

"Ansari says if anyone ever found out he was working for the U.S. military, or simply caught him wearing something associating him with the U. S. military, both he and potentially his family would be killed by the Taliban. "If they knew I was working for the U.S. Army, they will absolutely kill me," said Ansari. "They don't ask who you are, they don't think about you, (or care) if you're human. They just see if you're a linguist, interpreter, even a shopkeeper with the United States soldiers. Whenever they catch you, they kill you"." (stuk 10)

Dat buitenlandse overheden al geruime tijd op de hoogte zijn van de gevaren die tolken lopen in Afghanistan (zie bijvoorbeeld stuk 11 dd. 22 april 2016), doch het CGVS gaat hier niet op in.

Dat verzoeker omwille van zijn eerdere werk als tolk, waarvan de Taliban op de hoogte is omwille van de uitstappen waarbij verzoeker de Ierse CEO buiten de militaire basis vergezelde, niet naar Kabul kan terugkeren.

Dat, gelet op al deze omstandigheden, het CGVS niet afdoende motiveert waarom de verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk zijn en daarom artikel 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat bovendien verzoeker, omwille van zijn werk, verdacht wordt van een politieke overtuiging tegen de Taliban. Dat zodoende verzoeker een vervolging vreest op basis hiervan.

Dat het CGVS daarboven zelf stelt (pagina 16/25 gehoorverslag CGVS):

"U hoeft niet alle details te vertellen over spuitjes of uw gesprekken met de dokters. Het gaat over uw problemen? Ze hebben me geopereerd, 4dagen lag ik in het ziekenhuis, ik mocht het ziekenhuis verlaten 6 maanden lang ben ik bij mijn oom gebleven ik heb ook therapie gevolgd voor mijn armbeweging".

Men kan dus moeilijk aan verzoeker gaan verwijten dat hij niet alle details kende over zijn opsluiting, bevrijding en zijn korte verblijf in het ziekenhuis na de inval waarbij gered werd.

Dat verzoeker duidelijk psychisch lijdt wanneer hij vertelt over wat hem is overkomen. Dat verzoeker bij CONSTATS VZW een medisch attest liet opstellen mbt zijn verwondingen. Dat dit reeds diensten zijn waarbij men niet zomaar terecht kan. Dat het kort door de bocht is van het CGVS louter te stellen dat dit niets zegt over de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep. Het attest moet inhoudelijk grondig bekeken worden: het is wel degelijk ernstig wat verzoeker had. Bovendien dient een psycholoog te attesteren (die hier het best toe geplaatst is) hoe het staat met de posttraumatische stress van verzoeker die duidelijk klachten hieromtrent definieert. Verzoeker is onbetwistbaar, alleen al door met hem te praten is dit duidelijk, getraumatiseerd. Het CGVS motiveert hier niets over.

Dat het CGVS vervolgens algemeen stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan per regio verschilt en dat de situatie in Kaboel redelijk veilig is. Het CGVS oordeelt dat er in Kabul geen actueel reëel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Dat het EASO country reports COI Report: Afghanistan: Security Situation (december 2017 - ook gebruikt door het CGVS) op pagina 45 stelt:

"High-profile attacks, such as suicide bombings, complex attacks (290), and IED attacks, take place in Afghanistan, particularly in Kabul City, and the southern and eastern provinces Helmand, Khost and Nangarhar (291)." (eigen onderlijning)

Dat bovendien een update van de maand mei 2018 van het rapport dat het CGVS gebruikte, het volgende stelt:

"In 2017, Kabul province accounted for the highest number of civilian casualties in Afghanistan, which is due mainly to deliberate attacks in Kabul city; 16 % of all civilian casualties in Afghanistan occurred in Kabul. Suicide attacks and complex attacks, as well as other types of incidents which also include the use of IEDs, pushed up the rate of civilian casualties in Kabul. One high-profile attack in May 2017 alone accounted for a third of all civilian casualties (91). UNAMA stated that in 2017, in Kabul city, suicide and complex attacks caused 1 612 civilian casualties (440 deaths and 1 172 injured), a 17 % increase compared to 2016 (92). In January 2018, at least 174 people were killed in attacks in Kabul city alone (93)." (stuk 9 - eigen onderlijning)

De situatie in Kabul en andere delen van het land ontspoort volledig. De regering geraakt steeds meer verzwakt en de Taliban wint aan macht. Stuk 15 toont de enorme aanwezigheid van de Taliban in Afghanistan aan. De Belgische federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken raadt momenteel af om naar Afghanistan te gaan, onder meer omdat "het geweld in 2017 en 2018 onverminderd voortgaat in alle delen van het land. [...] De veiligheid in Kaboel blijft problematisch. [...] Ook burgers vormen een doelwit." (Stuk 8) Zelfs indien de Taliban verzoeker niet vervolgt voor zijn tolkopdrachten, is de kans nog steeds groot dat verzoeker binnen enkele maanden dood is wanneer hij teruggestuurd wordt. Verzoeker terugsturen naar Afghanistan houdt hoe dan ook een schending van zijn mensenrecht op het recht op leven in.

Bovendien heeft het CGVS niet onderzocht of verzoeker beroep kan doen op de Afghaanse autoriteiten om zijn problemen te verhelpen. De reden lijkt overduidelijk: het CGVS is zeer goed op de hoogte dat Afghanen geen beroep kunnen doen op de Afghaanse autoriteiten met betrekking tot problemen met de Taliban. Dit gelet op het interne conflict dat zich afspeelt in Afghanistan en waarvan burgers overduidelijk een groot slachtoffer van zijn.

Dat verzoeker aantoont dat hij minstens een reëel risico op ernstige schade loopt. Dat, om volledig correct te zijn, deze schade al is opgelopen en er een reëel risico op nog meer schade of zelfs de dood voorhanden is.

Dat het CGVS in strijd met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag oordeelde door te stellen dat verzoeker niet als vluchteling erkend kan worden, aangezien het CGVS niet afdoende motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees op vervolging kan aantonen.

Dat het CGVS in strijd met artikel 48/4 Vreemdelingewet oordeelde door te stellen dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoont dat de vrees van verzoeker volledig terecht is gezien hij niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan steunen.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker nergens in Afghanistan terecht kan en dat er dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een kopie van een arbeidsovereenkomst;
- een kopie van foto's van een werkbadge;
- een kopie van een attest van het Wazir Akbar Khan Hospital;
- een kopie van een medische rapport van Dr. C. V. van 7 november 2017;
- een kopie van een medisch rapport van Prof. P. H. van 11 januari 2017;
- een uittreksel uit een reisadvies voor Afghanistan;
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, p. 27;
- een persbericht, getiteld "*Operation Afghanistan: Interpreters risk their own lives for a better one*";
- een persartikel van Heath Druzin, getiteld "*Former US interpreters worry Taliban will arrive before visa does*";
- een persbericht, getiteld "*Taliban overrun Afghan city of Kunduz*" van BBC News van 28 september 2015;
- een persbericht, getiteld "*Taliban murder two of our hero interpreters: One man was shot after being branded a spy while second was killed when UK failed to answer his desperate call for help*", van Mail Online van 8 februari 2017;
- een opiniebijdrage van S. Feinberg en D. L. Lewis van 31 mei 2016, getiteld "*Save the visa program for Afghan interpreters*", in Politico;
- een persartikel, getiteld "*Taliban threaten 70% of Afghanistan, BBC finds*", van BBC News van 31 januari 2018;
- een artikel van K. Cherry, getiteld "*How the Fight or Flight Response Works*", in verywellmind van 11 juni 2018.

2.2.2. Op 25 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, p. 1-34, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met de volgende nieuwe stukken:

- een verklaring van de ouders van het dorp van zijn moeder, met vertaling naar het Engels;
- een attest van het ziekenhuis te Kunduz, met vertaling naar het Nederlands;
- een dreigbrief van de taliban, met vertaling naar het Nederlands;
- een enveloppe;
- foto's.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is bijgevolg, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is zijn voorgehouden problemen met de taliban, waardoor hij Afghanistan zou hebben verlaten, aannemelijk te maken nu (i) zijn verklaringen over zijn ontvoering door de taliban in Kunduz weinig plausibel zijn, (ii) hij erg gebrekkige verklaringen aflegt over de manier waarop hij is ontkomen aan de taliban, (iii) ook de door hem geschetste omstandigheden waarin hij vertrokken is uit het ziekenhuis van Kunduz en over de operatie die hij vervolgens heeft ondergaan in het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul allerminst een plausibele indruk maken, en (iv) hij erg beperkte, incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt over de bedreigingen die zijn moeder zou hebben ontvangen van de taliban, omdat (B) zijn tewerkstelling voor het bedrijf Tabani, op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, en omdat (C) er actueel voor de burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette

doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers verklaringen over zijn ontvoering door de taliban in Kunduz weinig plausibel zijn. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo is het erg opmerkelijk dat u al op de dag van uw aankomst in uw geboortedorp in Kunduz werd ontvoerd door de taliban. U was immers al meer dan twaalf jaar niet meer in Kunduz geweest nadat u die regio rond uw tiende levensjaar had verlaten. Bijgevolg is het een raadsel hoe de taliban in Kunduz op de hoogte waren van uw komst naar Kunduz, van uw werk in Kabul en hoe ze in het bezit waren gekomen van een foto waarop u te zien bent aan de militaire basis bij de luchthaven van Kabul (CGVS, p. 15-16). Gevraagd hoe de taliban in Kunduz wisten dat u bij uw familie was, geeft u aan te vermoeden dat hun spionnen in Kabul de foto’s die ze van u hadden genomen op het moment van uw vertrek naar Kunduz naar de lokale taliban hebben doorgestuurd. Deze verklaring is evenwel bijzonder weinig aannemelijk. U wist immers zelf pas één dag voor uw afreis naar Kunduz dat u naar die regio op bezoek zou gaan. Bijgevolg is het geenszins plausibel dat de talibanspionnen in Kabul reeds op de hoogte waren van uw vertrek naar uw geboorteregio. U stelt tevens dat het mogelijk is dat de taxichauffeur die u vervoerde in Kunduz de taliban op de hoogte heeft gebracht (CGVS, p. 18). Ook deze verklaring raakt evenwel kant noch wal. De bewuste taxichauffeur in Kunduz kan er immers onmogelijk van op de hoogte geweest zijn dat u actief was op een militaire basis nabij de luchthaven van Kabul. Verder bevestigd naar de manier waarop de taliban in Kunduz te weten waren gekomen dat u op de luchthaven in Kabul werkte, stelt u dat u aanvankelijk ook erg verbaasd was, maar dat het nadien duidelijk voor u werd dat ze heel veel spionnen hebben op de luchthaven (CGVS, p. 18). Zelfs indien de taliban in de gaten zouden houden wie er allemaal binnengaat op de militaire basis aan de luchthaven van Kabul, dan nog is het hoogst onwaarschijnlijk dat die talibanleden in Kabul die informatie zouden delen met andere talibanafdelingen in verafgelegen provincies. Gevraagd hoe de spion in Kabul zou kunnen weten dat hij de taliban in uw geboorteregio in Kunduz op de hoogte moest brengen nadat hij uw foto had genomen, verklaart u enkel dat de taliban een paar jaar voordien ook al eens aan uw moeder in Kunduz hadden verteld dat haar zonen als tolk werkten in de Afghaanse hoofdstad (CGVS, p. 18). Dit volstaat evenwel geenszins om bovenstaande vaststelling te verhelderen.”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) afgelegde verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat zijn moeder al eerder door de taliban gewaarschuwd was dat hij als tolk werkte en dat de taliban in Kabul hem dus in het oog hielden, dat ze wisten wie zijn moeder was en met de taliban in Kunduz communiceerden, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk. Waar verzoeker nog stelt dat dit komt doordat zijn plotse aanwezigheid opviel net omdat hij zo lang niet meer in zijn geboortedorp was geweest, geeft hij (*post factum*) een nieuwe verklaring voor het gebrek aan plausibiliteit van zijn verklaringen, die bovendien afbreuk doet aan zijn eerdere verklaringen dat spionnen van de taliban van Kabul bij zijn vertrek een foto van hem hadden doorgestuurd naar de taliban van Kunduz. Ook hiermee slaagt verzoeker er dus niet in de voorgaande motieven te weerleggen.

In zoverre verzoeker zich steunt op een persartikel van Heath Druzin, getiteld *“Former US interpreters worry Taliban will arrive before visa does”* (stukkenbundel verzoeker, stuk 11), om aan te tonen dat de taliban gemakkelijk kan communiceren tussen verschillende plaatsen in Afghanistan, wordt er op gewezen dat een dergelijk persartikel objectieve bewijswaarde ontbeert en dat de loutere publicatie van een dergelijk artikel niet noodzakelijk betekent dat wat er in staat ook echt is gebeurd. Voorts wordt in dit persartikel eerder de lange duur voor het bekomen van een visum aangeklaagd, dan dat eruit blijkt dat

het een gangbare praktijk is dat in Afghanistan een talibansectie van de ene provincie het vertrek van een tolk nog de dag zelf doorgeeft aan een talibansectie van de plaats van bestemming van deze tolk.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker erg gebrekkige verklaringen aflegde over de manier waarop hij was ontkomen aan de taliban en dat dit onderdeel van zijn relaas een aantal erg markante toevalligheden bevat. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt geconcretiseerd:

“Zo is het erg opmerkelijk dat net op het moment dat u werd gefolterd door de taliban en zij op het punt stonden om u om het leven te brengen er een inval plaatsvond door het Afghaanse leger. Dat u net op dat moment het bewustzijn verloor waardoor u geen enkele concrete informatie kan meedelen over hoe u van die locatie in het ziekenhuis bent beland – u herinnert zich enkel nog dat u een paar schoten hoorde op de achtergrond – is eveneens erg opmerkelijk (CGVS, p. 15 en 17). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u nadien geen enkele informatie hebt verkregen over de omstandigheden van uw redding door het Afghaanse leger. Zo weet u niet waar de operatie van het Afghaanse leger heeft plaatsgevonden waardoor u aan de taliban kon ontkomen (CGVS, p. 17). U weet evenmin wat er met de talibanstrijders is gebeurd die u vasthielden en folterden. Desgevraagd herhaalt u enkel dat u schoten hebt gehoord en stelt u dat u veel bloed en vervolgens het bewustzijn had verloren en niets meer heeft gezien. U verklaart tevens dat u nog dezelfde dag het ziekenhuis in Kunduz hebt verlaten (CGVS, p. 17). Hierbij is het evenwel erg opmerkelijk dat u zelf nooit hebt gevraagd naar het lot van de talibanstrijders die u hadden ontvoerd en gefolterd. Hiernaar gevraagd stelt u enkel dat u heel bang was en zo snel mogelijk wou vertrekken (CGVS, p. 18). Dat u klaarblijkelijk niet geïnteresseerd was in de afloop van de operatie van het leger en zo naliet om te achterhalen of de personen die het op uw leven gemunt hadden al dan niet gearresteerd of gedood waren, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.”

Door louter aan te halen dat hij net geluk heeft gehad dat hij naar de verblijfplaats van de taliban werd gebracht vlak voor de inval zou plaatsvinden en door te suggereren dat de inval al gedurende een maand in voorbereiding kan zijn geweest, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen. Hoewel een dergelijke opeenstapeling van toevalligheden niet is uitgesloten, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk maakt. De Raad hecht hier voornamelijk belang aan de vaststelling dat verzoeker geen blijk gaf van enige interesse in de afloop van de operatie van het leger. Dit gebrek aan interesse ondermijnt de al beperkte geloofwaardigheid die kan worden gehecht aan de samenloop van toevalligheden in verzoekers relaas.

Daarbij komt nog dat de door verzoeker geschetste omstandigheden waarin hij vertrokken is uit het ziekenhuis van Kunduz en over de operatie die hij vervolgens heeft ondergaan in het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul allerm minst een plausibele indruk maken. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Zo gaf u eerder al te kennen dat u door de foltering van de taliban heel veel bloed had verloren en daardoor buiten bewustzijn was geraakt (CGVS, p. 17). U verklaart tevens dat het medisch personeel van het ziekenhuis in Kabul tegen u had gezegd dat u heel veel bloed had verloren en dat u misschien gestorven zou zijn als u nog wat langer in die kamer bij de taliban had gelegen (CGVS, p. 19). Gelet op die informatie is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u verklaart na uw redding minder dan een aantal uur te hebben doorgebracht in het ziekenhuis van Kunduz, waarna u het ziekenhuis verliet en meteen op een bus naar Kabul bent gestapt (CGVS, p. 16 en 18-19). Op het aanbrengen van wat verband en druppeltjes na, verklaart u verder geen medische zorgen te hebben ontvangen in het ziekenhuis van Kunduz (CGVS, p. 19). Uw verklaringen maken evenwel geenszins een realistische indruk. Indien u daadwerkelijk bijna was doodgebloed, is het allerm minst aannemelijk dat u een paar uur later, nota bene zonder toediening van extra bloed in het ziekenhuis, een busreis van ettelijke uren naar de Afghaanse hoofdstad hebt ondernomen. Ook uw verklaringen over de operatie die u vervolgens hebt ondergaan in het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul, maken een erg beperkte indruk. Gevraagd naar de exacte operatie die toen is uitgevoerd, komt u niet verder dan te stellen dat bepaalde aders en vlees niet op de juiste plaats zaten en dat de dokters dat toen hebben rechtgezet (CGVS, p. 20). Dat u niet in staat bent om meer in detail te spreken over de exacte toedracht van de door de taliban aangebrachte kwetsuren is opmerkelijk.”

Door te verwijzen naar het artikel *“How the Fight or Flight Response Works”* (stukkenbundel verzoeker, stuk 16) slaagt verzoeker er niet in zijn weinig plausibele verklaringen te verklaren. Verzoeker bevond

zich op het ogenblik dat hij in het ziekenhuis van Kunduz was immers niet meer in een acute stress-situatie. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat een verpleegster verzoeker had gezegd dat de plek beveiligd was en dat soldaten van het leger en NDS buiten de plek aan het bewaken waren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 9 januari 2017, p. 15-16), zodat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker, ondanks zijn voorgehouden verzwakte toestand, na een aantal uren reeds zou vertrokken zijn voor een busreis van ettelijke uren naar een ziekenhuis in Kabul.

Door verder nog te stellen dat de medische bewijzen die hij bijbrengt duidelijk aantonen dat hij zeer zware fysieke folteringën heeft ondergaan, slaagt verzoeker er niet in de volgende motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen:

“Het attest en het opnameverslag van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hoewel op zich niet betwist wordt dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, moet worden vastgesteld dat dit attest volledig gebaseerd is op uw eigen verklaringen aangaande de omstandigheden waarin u deze verwondingen hebt opgelopen (CGVS, p. 23). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven of een medisch verslag, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

En:

“Wat betreft de medische attesten die in België werden opgesteld, moet worden gesteld dat deze op zich geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Dokter C. V. (...) bevestigt dat uw littekens verenigbaar zijn met littekens van (geheelde) snijwonden veroorzaakt door een scherp voorwerp. Verder vermeldt dokter Vanschepdael dat u verklaart te kampen met hoofdpijn, slaapstoornissen, nachtmerries, angsten en concentratie- en geheugenproblemen en acht zij het erg waarschijnlijk dat u kampt met een post-traumatische stress-stoornis. Dit attest vormt evenwel geen bewijs van de omstandigheden waarin u de verwondingen en psychische problemen in kwestie zou hebben opgelopen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke letsels en/of geestesgesteldheid zijn ontstaan. Bijgevolg vormt het medisch attest geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven en is het niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, moet tevens worden opgemerkt dat de kwaliteit van het persoonlijk onderhoud en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw verzoek op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan sprake in het attest een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek tot internationale bescherming of de redenen waarop deze is gestoeld. Wat betreft het attest van dokter D. (...) waaruit blijkt dat uw spieren en zenuwen in uw linkerarm een beperkte activiteit vertonen, moet opnieuw worden opgemerkt dat in het kader van deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, maar dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden omstandigheden waarin u die verwondingen hebt opgelopen.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker nog een opmerking van de *protection officer* van het CGVS aanhaalt om te stellen dat men hem niet kan verwijten dat hij niet alle details kende over zijn opsluiting, bevrijding en zijn korte verblijf in het ziekenhuis na de inval waarbij hij gered werd, wordt er op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat dit van verzoeker werd verwacht. Bovendien werd verzoeker wel degelijk gevraagd wat voor een operatie hij in het ziekenhuis in Kabul had ondergaan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 9 januari 2017, p. 20) en is het niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij zich hierover meer in detail kan uitspreken.

Ten slotte stelt ook de Raad aan de hand van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker op het CGVS erg beperkte, incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegde over de

bedreigingen die zijn moeder zou hebben ontvangen van de taliban. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelt u dat uw moeder nog voor uw ontvoering werd benaderd door de taliban in Kunduz die zeiden dat haar zonen als tolk werkten voor de buitenlanders (CGVS, p. 18 en 20). U verklaart dat uw moeder toen aan het werken was op de landbouwvelden, en geeft aan dat uw moeder niet wist wie die mannen waren. Gevraagd wanneer dat incident plaatsvond, verklaart u dit niet te weten. U kunt daar enkel nog aan toevoegen dat u toen al een tijdje aan het werken was en gokt dat dit ongeveer halverwege uw carrière gebeurd is (CGVS, p. 21). Daarbij is het eveneens opmerkelijk dat de taliban toen verwezen naar meerdere zonen van uw moeder. U had eerder tijdens het gehoor immers al te kennen gegeven dat één van uw broers eveneens naar Kabul was gekomen om er te werken als portier, maar dat het bedrijf waarvoor hij werkte gestopt was en hij wegens financiële moeilijkheden was teruggekeerd naar Kunduz (CGVS, p. 13). Gevraagd of hij na zijn terugkeer naar Kunduz problemen had ondervonden met de taliban, verklaarde u van niet omdat hij enkel gewerkt had voor mensen uit India (CGVS, p. 21). Toen u de logische vraag werd gesteld waarom de taliban dan tegen uw moeder had gezegd dat er zonen van haar voor de buitenlanders werkten, paste u plots uw verklaringen aan en stelde u dat het eigen is aan het Pashtou om te spreken over zonen, terwijl in werkelijkheid maar naar één zoon wordt verwezen (CGVS, p. 21). Die verklaring weet evenwel geenszins te overtuigen. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat de taliban in Kunduz na uw vertrek nog één keer teruggekeerd zijn naar uw familie. De taliban zouden toen hebben gevraagd wie u naar Europa had gestuurd. Gevraagd hoe de taliban op de hoogte waren van uw vertrek naar Europa, stelde u dat niet precies te weten, maar herhaalde u dat de taliban overal spionnen hebben (CGVS, p. 21). Die stelling is evenwel totaal onaannemelijk. Dat de taliban in Kunduz via een spionagenetwerk te weten zouden zijn gekomen dat u zich in Europa bevindt, houdt geen steek.”

Waar verzoeker betoogt dat het in het Pasjtou, *“omwille van het dialect, zeker in rurale gebieden, wel degelijk mogelijk (is) dat het woord 'zonen' wordt gebruikt, zelfs als er maar 1 zoon bedoeld word”*, beperkt hij zich tot een loutere herhaling van de verklaringen die hij hiervoor op het CGVS heeft gegeven, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Uit het gehoorverslag blijkt dat tijdens het interview op het CGVS aan de tolk Pashtou werd gevraagd of er een onderscheid is tussen ‘zoon’ in het enkelvoud en ‘zonen’ in het meervoud en dat deze antwoordde dat het in het Pashtou net zoals het Nederlands is (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 9 januari 2017, p. 21). Verzoeker laat na zijn bewering dat dit niet zo zou zijn *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of de motiveringsplicht schendt.

Waar verzoeker nog stelt dat de taliban beseffen dat veel Afghaanse vluchtelingen naar Europa trekken en dat het dus logisch is dat zij aannamen dat hij naar Europa was gevlucht, zonder dat zij hiervan via hun netwerk op de hoogte moesten zijn, beperkt hij zich tot het geven van een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststelling, die danig verschilt van de verklaring die hij op het CGVS heeft afgelegd, met name dat de taliban overal spionnen zou hebben. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven *in concreto* te weerleggen.

De loutere omstandigheid dat verzoeker verwondingen heeft en werkte voor een bedrijf dat samenwerkte met de NAVO en Amerikaanse soldaten doet geen afbreuk aan het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn relaas. Wat zijn verwondingen betreft, werd hierboven reeds gesteld dat er geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin deze werden opgelopen. Wat zijn tewerkstelling bij het bedrijf Tabani betreft, wordt in de bestreden beslissing om de volgende redenen opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden:

“U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling voor Tabani. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘high profile targets, ranking from serving government officials upwards’ (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against

Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte aanvankelijk als keukenassistent en mocht later één van de bazen vergezellen wanneer hij buiten de basis goederen ging inkopen (CGVS, p. 6-12) – blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden geïdendeerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad of de omliggende provincie te worden geïdendeerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.”

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal niet te zijn ingegaan op zijn verklaringen dat hij als tolk gewerkt heeft, maar laat na het hoofdmotief over zijn tewerkstelling bij het bedrijf Tabani, met name dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van deze tewerkstelling, te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar algemene rapporten waaruit blijkt dat tolken hoge profielen zijn die door de taliban worden geïdendeerd. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn profiel als tolk eerder laag lijkt te zijn. Zo was het bedrijf Tabani voornamelijk actief in het restaurant Chang Thai, waar verzoeker ook als keukenhulp werd ingezet, en heeft de voorzitter van het bedrijf Tabani, voor wie verzoeker voornamelijk moest tolken als deze naar buiten ging *“om boodschappen te doen en contracten te doen voor gaslevering en groente(n) en fruit”*, altijd in dat restaurant gewerkt (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 9 januari 2017, p. 7, 10 en 11). De commissaris-generaal wijst er dan ook terecht op dat verzoeker zijn werkzaamheden gestaakt heeft en dat uit informatie in het administratief dossier blijkt *“dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle”* en dat er *“evenmin concrete aanwijzingen (zijn) dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïdendeerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘high profile targets, ranking from serving government officials upwards”*.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 14, map met ‘documenten’) en die hierboven nog niet werden besproken, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, bevestigt verzoekers taskara enkel zijn identiteit, die *in casu* niet meteen ter discussie staat, tonen verzoekers arbeidscontract, badges en foto’s enkel aan dat hij als keukenhulp heeft gewerkt voor een bedrijf op de militaire basis bij de luchthaven van Kabul, wat *in casu* evenmin in twijfel wordt getrokken, en toont het verzendingsbewijs enkel aan dat verzoeker contacten heeft in de Afghaanse hoofdstad Kabul.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, vermogen het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Wat betreft de verklaring van de dorpsoudsten, het attest van het ziekenhuis te Kunduz en de dreigbrief van de taliban, wordt er op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 17, map met ‘landeninformatie’, COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”*), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die verzoeker ter staving van zijn vluchtrelaas heeft bijgebracht. Bovendien hebben deze stukken duidelijk een gesolliciteerd karakter en ontberen zij ook daarom elke objectieve bewijswaarde. De enveloppe die verzoeker neerlegt, toont aan dat hij post ontvangt uit Afghanistan, wat *in casu* niet in vraag wordt gesteld. De door verzoeker neergelegde foto’s van zijn verwondingen werden reeds eerder op het CGVS neergelegd en werden hierboven al besproken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 25 oktober 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er in de stad Kabul actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. Door (selectief) te citeren uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017 waarop de commissaris-generaal zijn analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel baseert en uit hetzelfde rapport van mei 2018, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Deze citaten hebben immers in hoofdzaak betrekking op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul en kunnen niet zonder meer worden doorgetrokken naar de situatie in de provincie Kabul in het algemeen of in het district Deh Sabz, waar verzoeker zijn volledige jeugd doorbracht, in het bijzonder. Ook het persartikel waarnaar verzoeker verwijst en waaruit zou blijken dat de taliban 70% van het grondgebied van Afghanistan bedreigt, doet geen afbreuk aan de voorgaande motieven, nu dit artikel geen informatie bevat over verzoekers plaats van herkomst en hieruit bovendien niet blijkt dat op onjuiste gronden wordt geoordeeld dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie Kabul plaatsvinden doelgericht van aard is. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (en Kabul), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Ten slotte verwijst verzoeker evenmin dienstig naar een persartikel van BBC News waaruit blijkt dat de stad Kunduz overspoeld wordt door de taliban. Deze informatie heeft immers geen betrekking op de actuele toestand in de provincie Kabul, zijnde verzoekers regio van herkomst.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en deze bijgebracht bij aanvullende nota niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN